

maatte tages op som en Nationalsag, som kun Staten havde Evne til at gennemføre. Saadanne Fabriksvirksomheder derimod og Erhvervelsen af den lille Klitø tilligemed Tilsikringen af de nødvendige Arealer omkring Aa-Mundingen maatte kunne overkommes af et privat Konsortium. Omkostningerne for denne Del af Anlægget havde Per beregnet til fem Millioner.

Mens Ivan udviklede alt dette for sin Fader, havde dennes Ansigt faaet et stedse mere opmærksomt, ja virkelig overrasket Udtryk. Men Sønnen talte ham dog for længe; han afbrød ham tilsidst og sagde:

„Ja ja — nu skal du have Tak, min Ven! Vi kan jo en anden Dag tale nærmere om Sagen. Blot endnu et Spørgsmaal. Hvordan forholder det sig — ganske oprigtig talt — med disse Opfindelser, som Sidenius paastaar at have gjort? Har han opnaaet Patent paa nogen af dem?“

„Vi har Ansøgninger inde baade her og i Udlandet. Jeg venter hver Dag Svar fra Patentkommissionen.“

„Det forekommer mig, Ivan, at I burde have bragt den Ting i Orden, før I indlod Jer paa at lægge Sagen frem for Offenheden. Før Patenterne foreligger, mangler det hele jo ethvert Grundlag, enhver Værdi at bygge paa. Alt det andet, du fortalte om, kan jo lyde meget tiltalende, men det er dog bare Luftkasteller. En Opfindelse derimod, naar den er patenteret, er da straks noget reelt, — hvor stor eller ringe Betydning man iøvrigt vil tillægge den.“

Ivan smed sig tilbage i Stolen med begge Hænder foldede under Nakken og kastede et haabløst Blik op mod Loftet.

„Du har ikke forstaaet et Ord af det hele, Fa'er!“ sagde han. — Og idet han atter lagde sig fremover Bordet med Armene ligesom beskyttende udstrakt over Pers Tegninger, vedblev han næsten skrigende: „Det er jo netop for at kunne godtgøre Opfindelsernes Betydning, at Fabrikerne maa anlægges. Og Fabriksvirksomheden kræver igen de andre Foranstaltninger, baade Døker og Skibsbroer og Arbejderboliger inde ved Aamundingen. Det hele hænger uløseligt sammen. Det er jo netop det eminente ved Planen!“